

Marija Kmetova:

Tramvaj.

Hvala Bogu, zdaj mi pa nič več tako slaba ne prede, kakor mi je tedaj, ko sem prišla prvokrat v mesto! Takrat — zagledala sem tramvaj, to čudno vozilo, ki se je samo od sebe pomikalo naprej, in bi se bila tako srčno rada peljala z njim. Z bratom sva šla po mestu. Tramvaj se je ustavil. Jaz pa: »Gor, gor, pojdi no!« In sem že skočila v voz. Sprevodnik me je pogledal že hotel pozvoniti, da pojdemo dalje, pa me je vendarle še vprašal:

»Imaš denar?«

»Nimam, saj bo brat plačal!«

»I kajpa, njega bomo čakali!« je zarentačil sprevodnik, me nemilo privzdignil in postavil na cesto — in — čink! — voz je oddrdral — pa brez mene!

Cesta je zaplesala krog mene — ozrla sem se, tam ob hiši je stal brat in se mi hudomušno smejal. Meni se je pa podrla sreča.

Hvala Bogu, zdaj ni več tako!

Odkar ima naš Štefanček tramvaj in tramvaje za po vsem svetu, se vozarimo okrog po mili volji. Pa

brezplačno, pa vsak dan in po ves dan in vsepovsod! O, zdaj mi je dobro! Komaj se Štefanček zbudi, niti ne vidi ne dobro, že me vpraša prav prijazno:

»Njujork?«

In vzame vozovnico iz torbice in jo prešcipne in mi jo izroči. In čez nekaj časa:

»V Šiško?«

Dan na dan je oprtan s torbico, vsepovsod je polno tramvajskih vozniških listkov, kolikor nas je v družini, jih pobiramo in se vozarimo po vsem svetu.

»Na luno?«

Tudi na luno vozi Štefančkov tramvaj in na sonce. Časih je proga takale: Ljubljana, Njujork, Pariz, Šiška, — preko lune v Afriko in na Vič. In še taka: Rim, Moste, Čikago, Prule, mimo sonca in v Azijo. Kar naprej in naprej.

Glede tramvajskih vozov ni težkoč. Tramvaji so stoli, mize, zofe, postelje in mizice in stolčki. Občinstvo so vsi, ki jih Štefanček slučajno zagleda, a največ se prevažam jaz, morda prav zato, ker mi je v otroških letih tako bridko spodletelo. Vsi, kar nas je, moramo pripravljati tramvajске vozovnice, a Štefanček izdaja tudi karte »za šalo«, to se pravi, da kar nekaj pomiga s prstki in ti si misliš, da dobiš karto, in spet nekaj pomenca, kar pomeni, da jo prešcipne, in zakliče »čink!« in se peljemo ko veter — »za šalo!« Ta šala se spremeni časih v bridko resnico. »Štrbunk!« se prevrne tramvaj — stol z mize — in pademo in pademo z Njujorka naravnost na luno ali pa nazaj. Vendar se naš gospod sprevodnik ne joka dosti. Prav resno nagubanči čelo, si popravi torbico, že drži karto in klešče v roki, že vpraša:

»Dve celi? Tri polovične? Za vse otroke? Dobro. Na Šmarno goro? Prav. Prosim!« In ko se še pobiramo s tal, se že peljemo, največkrat seveda v Njujork, sam Bog ve zakaj vprav tja.

Zato, kaj se zmenimo pri nas za razne nove tramvajске proge, ki so jih zgradili, ki jih še kanijo zgraditi in ki so že v prometu! Pri nas je to vse doma. Pa velja pri nas tudi glede tramvaja: »Ljubo domá, kdor ga imá!«

Marijin vrtec v Grosuplju na Dolenjskem. Tudi mi se lahko oglasimo, Marijini otroci v Grosuplju. Čeprav smo Dolenčarji, vseeno imamo prav lepo število v Marijinem vrtcu. Lansko leto so nas gospod katehet vprašali, če se vpišemo v Marijin vrtec, pa vsi smo bili zadovoljni. Vsak mesec nam povedo, kdaj gremo k spovedi in tudi kdaj bo shod. Vsak mesec komaj čakam. Naš gospod katehet so zelo pridni, a otroci porednejši, pa vseeno gre. Zelo rada sem v Marijinem vrtcu in tudi moj brat. Lepo Vas pozdravlja Franciška Mehle, Perovo pri Grosuplju.

Marijin vrtec v Halozah — Sv. Trojica. Tudi pri nas v Halozah je ustanovljen Marijin vrtec. Zelo lepo je bilo, ko se je vršilo pri Sv. Trojici v Halozah vpisovanje Marijinega vrtca. V Marijinem vrtcu nas je lepo število. Tudi imamo sestanke, in sicer v mesecu dvakrat. Komaj čakamo, da nam oznanijo, kdaj bo sestanek. Sestanki se vrše v nedeljo, in sicer v cerkvi. Pri sestankih pa nastopamo: najprej molimo skupaj, potem deklamiramo in pojemo pesmice, ki jih nas učijo g. organist, nazadnje je govor. G. katehet nam razložijo, kaj je treba, da postanemo res člani Marijinega vrtca, otroci Marije in prijatelji Jezusovi. Tudi »Angelčka« imamo naročenega. Najlepša povest v »Angelčku« je naš prijateljček Gvidon. Lepo pozdravljamo vse otroke Marijine in čitatelje »Angelčka«! Tilika Merčeva.

Dekliški Marijin vrtec v šmihelu pri Novem mestu. Prvi četrtek v ranem jutru je iz nebeških višin priplul smrtni angel in utrgal bel cvet — malo součenko Elico Bugar, učenko III. razreda v šmihelu pri Novem mestu. Rajna Elica je bila tiha in marljiva v šoli. Bolezen — jetika se je že dalje časa čitala z njenega obrazka. Kljub bolezni je vendar redno in vestno hodila k shodom Marijinega vrtca. Bila je zvesta Marijina hčerka in z lilijo je odšla od nas. Pričakovale smo belo ženo — pa tako hitro ne — saj je komaj mesec dni, odkar ni Elke v naši družbi. Zdaj pa je že mrtva.

Marija, nebeška Mamica, ljubi nedolžnost in to se je pokazalo. Čudno! Ko so nesli belo krsto naše Elke, se je solnčece skril in nebo je rosilo nedolžne solze — kapljice. Ko je bila krsta že v črni zemlji — je dež pre-

nehal in solnčni žarki so poljubili malo gomilico. Ob odprtem grobu smo ji zapele v slovo:

»Počivaj Elka naša draga,
v tihotnem grobu tu sladko!«

S težkim srcem in solzami v očeh smo se ločile od naše drage Elice.

»Marijin vrtec« v Žužemberku in na Koroški Beli: Pride na vrsto prihodnjič! — Urednik.

Lov za begunko.